

[Lennart Larsson.]

økonomiske hensyn og ud fra forbrugerresourcenhensyn.

Så var det også helt rart at få at vide, hvilken kreditpolitik ministeren vil føre. Vil han forøge privatforbruget i en tid, hvor der skal strammes, hvor man frygter en kolossal økonomisk aktivitet på forbrugssektoren? Er det her, ministeren vil sætte ind? Er det til offentligt forbrug, pengene skal lånes, eller hvordan vil man investere dem? Under alle forhold må det være sådan, at de midler, som ministeren nu trækker hjem denne vej, skal fratages andre pengeinstitutter, der har haft dem med i deres låneloft, pengeinstitutter, der loyalt har samarbejdet med regering og folketing om låneloft og kreditloft. Pludselig trækker man dette ud, og hvem skal det så gå ud over? Det er igen erhvervslivet, der skal betale. Man kan også bedst tænke sig efter den politik, regeringen fører hele tiden, at erhvervslivet kommer til at betale med manglende kreditfaciliteter.

Der blev citeret før, hvad nationalbankdirektør Hoffmeyer har udtalt, og det kan jeg fuldt tilslutte mig.

Med hensyn til hvorledes man skulle have gjort dette her, har jeg peget på, at det må være regeringens ansvar at bruge girering til udbetaling af lønninger. Det er der ingen der kan nægte den. Der er ikke spor i vejen for, at man over for de statsansatte kan bruge girering i det omfang, man vil, allerede som det går i dag. Det havde ikke været nødvendigt at fremsætte lovforslag herom. Det bliver det først, når der skal drives bankvirksomhed. Det havde været klogt, om man under debatten i spørgetiden den 28. februar havde lyttet både til, hvad der blev sagt her i folketinget, og til de advarsler der er kommet både fra fagorganisationer og fra interesseorganisationer og fra banker og sparekasser. Det er folk, der ved noget om bankpolitik. Jeg er ikke i tvivl om, at ministeren er en dygtig minister og har en kolossal viden, men han spænder langt, når han går direkte fra at være minister for forureningsbekæmpelse og trafikminister til lige pludselig også at skulle være bankminister. Og hvad med habiliteten i relation til øvrige banker og sparekasser, der skal forhandle med regeringen, hvis den ene bank både sidder i regeringen og udenfor? Havde man ikke skullet samarbejde i stedet

for? Havde man ikke skullet udbygge det samarbejde med pengeinstitutterne i det pengeløse samfund, der skulle til, modtaget råd og erfaring? Det havde givet et betydeligt bedre resultat, og så havde det for så vidt været til at have med at gøre.

Jeg vil gerne sige, at man ikke skal fare så hurtigt frem, at sjælen ikke kan følge med. Men det er sket med mange lovgivningsinitiativer i de senere år. Der er mange reformer i dette land, der er blevet en klods om benet på forbrugerne og borgerne i stedet for at være en hjælp for dem. Jeg behøver ikke nævne dem; ministeren kender dem selv.

I hvert fald kan vi ikke medvirke til dette lovforslags gennemførelse. Vi må under udvalgsarbejdet have belyst alle de forhold, jeg har talt om, for at se, hvilke konsekvenser lovforslagets gennemførelse kan få. Det er meget godt, når den socialdemokratiske ordfører siger, at man gerne i udvalget vil tale med interesseorganisationerne. Det er for det første noget, vi har pligt til. Men hvad hjælper det, at man vil tale med dem, hvad hjælper det, at man kan få råd af nationalbankdirektør Hoffmeyer eller af tidligere forbundsformand Hans Rasmussen eller af en række andre mennesker, når man ikke vil lytte?

Vi bliver nødt til at se meget alvorligt på dette lovforslag, og jeg kan sige, at vi på det foreliggende grundlag ikke kan medvirke til, at postvæsenet opretter en bankvirksomhed. Det ligger langt uden for det, der har været meningen med postloven.

Gudme: Forhistorien er jo nu kun historie, men det var ikke behageligt at konstatere, at ministeren mener, at han kan gennemføre betydelige forandringer inden for de virksomheder, han forestår, ad administrativ vej, og det er ikke nogen opmuntring, at justitsministeriets lovkontor gav ham medhold. Vi andre har en anden mening. Ministeren holder fast på sin — men nu ligger lovforslaget her i tinget, og det er det, der er det afgørende.

Skal man analysere argumentationen bag lovforslaget, falder den i to dele. Der er først den tankegang, at girovirksomhed kun bliver en effektiv og billig formidling af betalinger, hvis pengene så vidt muligt ikke slipper ud fra girokontoret. Ikke noget med at lægge kontanter på bordet, men kun rokere